

Huknęły strzały... Bohaterskim cieniem ks. Brzóska

*Huknęły strzały... wrzawa... jakaś rozmodlona
bitewna leci pieśń bohaterskich powstańców
i tłucze się w borze, łka niby pieśń skazańców,
walczy z wichrami – aż z nagłą milknie i kona...
To znów dziką wichurą ku niebiosom wzlata,
i wraca do kniei niby mocarz potężna,
i wraca okrutna, – i piorunami orężna,
jak dziejowy Duch – Mściciel, jak władczyni świata.
I skołała na zawsze.. z ostatnim westchnieniem: Jezus Maryjo!...
tych, co w urocznym legli borze,
z rozpaczą w cichej duszy, – w bezsilnej swej męce...
I tylko cisza leśna dla nich ukojeniem,
lub te na niebie, świecące ogniami, zorze,
i Chrystus, co nad nimi wyciąga swe ręce...
Tyle lat... a knieja Dąbrowiecka coś gwarzy,
to znów, jakby dreszczem, groźne echo nią wstrząsa,
coś miota się w ostępach, złorzeczy i dąsa,
a potem smętną piosnką wszystkich wokół darzy...
Dziwny ten bór – tajemne moce nim władają.
Cicho!.. coś słyszę!?... jakąś baśń zaczarowaną:
oto gromady zbrojne z pieśnią rozkrzyczaną
pędzą naprzód – padli!... to znów do walki wstają.
A na czele On! – ich wódz – kapłan świątobliwy,
ksiądz Brzóska! – Tak! – to On powstańcom błogosławi,
Widzę go jeszcze! – widzę!... na leśnej polanie.
Hej! Kniejo!... co w łonie swym przechowujesz dziwy,
graj-że tym, co padli zwyciężeni i krawi,
wyczaruj im swą baśnią – synów ukochanie!...*

por. Wacław Zachoszcz

„Gazeta Powiatu Łukowskiego”, 1930, nr 2 (20)